

OPINIONS

L'ESPIA QUE FEIA MÉRITS*Xavier Vinader*

12

ESTAPÉ RESPON*Toni Cañís***L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER***Lluís Bonada*

13

EL VITOL DE MIRA*Martí Domínguez*

14

UNA CUA DE HARRY POTTER*Vicenç Villatoro*

15

**"DEMOCRÀCIA, CASTRACIÓ
NACIONAL I L'AVL": TOT NO ÉS
LEGÍTIM EN DEMOCRÀCIA***Albert Hauf*

16

FREDA/CALENTA*Isabel-Clara Simó***MIRI, PER MI, NO HO FACI***Salvador Cot*

18

EL PESSEBRE DE BIN LADEN*Llibert Ferri***CLIENTS, ACCIONISTES
I BARRUTS***Albert Closas*

19

GRAN, MISERICORDIOS*Joan F. Mira*

114

Les manifestacions d'Argentina no s'entendrien si no es tinguera en compte la il·lusió amb què un 50% dels argentins amb dret a vot van fer president Francisco de la Rúa el 1999. El Govern de coalició entre els socialdemòcrates de la Unió Cívica Radical (UCR) i l'agrupació de centreesquerra del Front País Solidari (Frepaso) tenia molt bones expectatives, potser no per superar el desastre de corrupció dels deu anys de mandats del peronista Carlos Menem, però sí per frenar la caiguda i fer mostres que realment hi havia intenció d'arreglar la situació. De fet, només amb l'austeritat i la guerra contra la corrupció n'hauria tingut prou per mantenir l'esperança dels argentins i allargar el seu mandat més enllà dels dos anys i deu dies que ha durat a la Casa Rosada. Però De La Rúa no ha fet ni una cosa ni l'altra. En el primer cas es va envoltar d'un cercle íntim molt reduït, en què les actituds ostentoses de la seua família contrastaven amb les seues paraules. El cercle que l'envoltava, a més, pertanyia als sectors més conservadors de la UCR, com ell mateix. En aquests dos anys i deu dies ha tingut tres ministres d'Economia, José Luis Machinea ja era conservador i el va substituir l'ultraortodox Ricardo López Murphy; i encara va venir després Domingo Cavallo, l'autor de les privatitzacions a corre-cuita de l'època Menem. En el cas de la corrupció, De la Rúa tampoc no va fer res per perseguir judicialment la corrupció entre els funcionaris de càrrecs més alts, per això va dimitir el vicepresident del país i líder del Frepaso, Carlos Chacho Álvarez, a mitjan 2000.

Seríem injustos, però, si només consideràrem l'actitud de De la Rúa i la seua política neoliberal com el motiu que l'ha fet caure. Quan De la Rúa va arribar al poder a Argentina, el país arrossegava un gran deute producte dels crèdits que els militars van demanar entre 1976 i 1983 per comprar material bèl·lic, així com per les privatitzacions de l'època Menem a principis dels 90, quan Cavallo va vendre a preu de saldo les empreses públiques a multinacionals estrangeres, carregant els deutes al Govern. Els préstecs que el país ha hagut de demanar a l'FMI per anar pagant part d'aquest deute i la situació internacional, no han fet més que agreujar el panorama socioeconòmic argentí.

Faríem curt, però, si les responsabilitats del desastre argentí es quedaren aquí. El Fons Monetari Internacional (FMI) també hi ha representat el seu paper, i no sempre honestament. Si més no en comparació amb altres situacions similars esdevingudes en altres parts del món. Entre els anys 1995 i 2000 l'FMI i els Estats Units han pagat importants sumes per salvar les economies de països com Mèxic, Rússia, Tailàndia, Indonèsia o Turquia. Però ara en el cas d'Argentina l'FMI ha dit que no a un tram de crèdit de mil milions de dòlars destinat a ajudar a cobrir el deute extern. I això que fins ara Argentina ha seguit al peu de la lletra els consells de l'FMI, excepte en els darrers pressupostos, en què De la Rúa no va transigir amb el dèficit zero. L'actitud de l'FMI respecte a l'Argentina contrasta amb la que té envers Turquia, un país amb un dèficit molt gran, alta inflació i atur i un dels majors deutors del Fons, amb 40.000 milions de dòlars pendents dels últims anys. O també amb l'actitud dels EUA respecte el Mèxic en crisi de mitjan anys 90. La diferència més clara entre Turquia i Argentina és que els primers avui són un aliat molt important per als Estats Units a la zona del Pròxim Orient i l'Àsia Central, el camp de batalla del segle XXI, en canvi Argentina no. De fet l'enfonsament de l'economia argentina debilita en gran mesura el Mercosur (mercat interior d'Argentina, Brasil, Uruguai i Paraguai) i en aquesta situació l'Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques (ALCA) que vol implantar el president dels EUA, George Bush, té més facilitats. No en va el Mercosur ha frenat fins ara els intents de l'ALCA d'imposar-se al continent.

“En el cas d'Argentina l'FMI ha dit que no a un crèdit de mil milions de dòlars per a ajudar a cobrir el deute extern”